

ע"פ 17361/05 - אשר (אשגרה) צkol נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעערורים פליליים

ע"פ 16-05-17361 צkol נ' מדינת ישראל

לפני כב' השופט גילה כנפי-שטיינץ, סגנית נשיא

כב' השופט ד"ר יגאל מרzel

כב' השופט אריה רומנווב

בעビין: אשר (אשגרה) צkol

ע"י ב"כ עוז'ד יצחק בם

המעורער

ב ג ד

מדינת ישראל

ע"י עוז'ד דניאל מор

פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)

המשיבה

פסק דין

1. לפנינו ערעור על הכרעת הדיון ועל גזר הדיון של בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט שמואל הרבסט) שניתנו בת.פ. 31.11.1988. בהכרעת הדיון מיום 20.5.15 זוכה המעורער משלוש מתווך ארבע העבירות שייחסו לו, והורשע בעבירה אחת של הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו, עבירה לפי ס' 275 לחוק העונשין, תש"ז-1977. בגזר הדיון מיום 22.3.16 נדחתה בקשה המעורער לבטל את הרשעתו, והואណן ל-120 שעות שירות לתועלת הציבור; 60 ימי מאסר על תנאי; וחתימה על התcheinבות בסך 2,000LN. בערעור שלפנינו טוען המעורער, כי יש לזכות אותו גם מהעבירה בה הורשע, ולחלופוין יש לבטל את הרשעה ולהקל בעונשו.

האישום וההילך בבית משפט השלום

2. בכתב האישום שהוגש נגד המעורער ונגד שניים אחרים, נתנה סבאג (להלן: "סבאג") ונתן טיגבו (להלן: "נתן"), הואשם המעורער בביצוע של ארבע עבירות: תקיפת שוטר; הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו; איומים; והעלבת עובד ציבור.

על פי הנטען בכתב האישום המתוקן בשנית שהוגש נגד המעורער, ביום 18.3.18 בסמוך לשעה 05:30 השתתפו הנאים בתגרה בסמוך למועדון הפרינס ברחוב גנאל קינג בירושלים. התגרה נערכה בין סבאג וחבריו מצד אחד, לבין המעורער ונתן מצד שני. בכתב האישום נתען, כי שוטרים נתקראו למקום, ובשלב מסוים הם החליטו לעכב את המעורער ואת נתן. זאת לאחר שהשניים ניסו להתקרב לסבאג ואימנו עליו "SIGMARO איתנו חשובון". עיקר עניינו של כתב האישום ככל שהופנה נגד המעורער הוא בטענת המשיבה, כי בעת העיכוב, ואחר כך בעת שהמעורער ונתן היו בניידת, ובמהמשך בעת שהשניים היו בתחנת המשטרה, המעורער ונתן התנגדו לעיכוב, השתוללו, קיללו, איממו, ירקו ותקפו את השוטרים הדס נתנהל, מדלן כהן, קובי גבאי, וטומי זקין, והכל

כפי שמתואר בהרחבה בכתב האישום.

3. סbag ונתן הודיעו במעשים שייחסו להם, כל אחד לפי חלקו, והורשו. המערער כפר בכל המיחס לו וטען, כי הוא הותקף על ידי סbag וחבריו על רקע גזען, בהיותו בן העדה האתנית. המערער גם טען, כי הותקף על ידי שוטרים זוכה ליחס מעלייב מצדם.

4. במהלך שמיית הראיות העידו מטעם התביעה חמישה אנשי משטרה: מפקח הדס נתNAL; רפ"ק גולן מאיר; רפ"ק טומי זקון; המתנדבת מדין כהן; וקובי גבאי, מטעם ההגנה העידו המערער וחברו, נתן. בנוסף, הוגש מזכיר של מפקח גיל לימואי (נ/1).

הכרעת הדין והערעור על הכרעת הדין

5. הלכה למעשה לא הייתה מחלוקת על כך שבמהלך האירוע הייתה התנהגות פסולה נגד השוטרים. הגרסה העובדתית שנطענה במהלך עדויותיהם של המערער ושל נתן הייתה, כי מי שה坦הגה באופן נגד השוטרים היה אך ורק נתן, בעוד שהמערער לא עשה דבר פסול ואף ניסה להריג את נתן. על רקע הדברים אלה, בית המשפט קבע בפתח פרק ה"דין והכרעה" כי "השאלה המרכזית העומדת לדין במסגרתו של תיק זה היא חלקו של נאשם 3 בהתרחשויות המתוארות בכתב האישום". בהמשך הציב בית המשפט את השאלה: "אלן פועלות, אם כן, ניתן לשער לנאשם 3 מתוך כלל העדויות שנשמעו לפני, אם בכלל?"

6. לאחר שבית המשפט סקר את עדויות השוטרים הוא הגיע למסקנה, כי השוטרים לא הקפידו להתייחס אל המערער ואל חברו בנפרד, אלא הם התייחסו אל שניהם כאיש אחד: "עירוב זה בין מעשיהם של נאים 2 ו-3 ושיכוס כוללני של עבירות אלימות לשניהם מבלי להקפיד הפרדה מבדלת ביניהם, עבר כחוט השני במצריהם והודעתיהם של השוטרים אשר נכוו בזירה". בית המשפט קבע, כי המערער וחברו דומים בתיאורם החיצוני, ובנסיבות אלה קשה ליחס איזה מבין המעשים הקונקרטיים שתוארו על ידי השוטרים - תקיפה, יריות, איומים, השמעת דברים מעלייבים - דזוקא לumarur. מטעם זה, זיכה בית המשפט את המערער מעבירות של תקיפות שוטרים, איומים, והעלבת עובד ציבור שייחסו לו בכתב האישום.

7. בצד זאת מצא בית המשפט, כי בראיות שהובאו לפני ישנה ראייה ברורה לכך שהמערער "... היה שיכור ולא הפסיק להשמל וליהיות במצב לא רגוע", כדברי השוטרים אשר היו במקומם. על יסוד הראיות שהובאו לפני קבע בית המשפט כי ניתן ליחס לנאשם 3 התנגדות למעצרו (על פי הודהתו שלו) וכן השטולות ואי שקט שלוו את הילoco לכל אורכו של האירוע המתואר בכתב האישום". לנוכח קביעתו זו, בית המשפט הרשיע את המערער בעבירה של הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין, תשל"ז-1975. מכאן הערעור על הכרעת הדין.

8. לטענת ב"כ המערער, לא הוכח כי הייתה לעינבו או למעצרו של המערער ולא הוכח כי היליך העיכון או המעצר נעשו כדין. לטענת ב"כ המערער "... אם נופל רגע המעצר, אז כל האירוע נופל...". (פרט' מיום 26.10.16 עמ' 6 שורות 18-19).

9. אין בידנו לקבל טענה זו. אכן, המשיבה לא הביאה ראיות משל עצמה לגבי נסיבות העיכון של המערער,

היונו בשלב שקדם להכנסת המערער וחברו לנידת המשטרה. ככל הנראה, מי שהיה צריך להעיד מטעם המשיבה לגבי שלב זה של האירוע היה רפ"ק גולן מאירי, ואולם בעת שעד זה התיציב על דוכן העדים הוא לא זכר את האירוע, ובית המשפט לא התיר את הגשת הودעתו מכוח הכלל של הקפהת הזיכרון (עמ' 39-40 ל פרוטוקול). נעיר, כי דומה ששהלה זו, היונו העילה לעיכוב המערער, לא עדמה במדויק הדיון שהתקיים בבית משפט קמא.

10. עם זאת, מהודעת המערער במשטרה וمعدותו בבית המשפט, כמו גם מעדות חברו נתן עולה, כי המשטרה הגיעה למקום בעקבות קטטה שהמערער היה מעורב בה ובעיזומה של אותה קטטה. עוד עולה מהראיות, כי המעורבים היו שתויים. כך למשל, המערער מסר בהודעתו במשטרה, כי לפני שהגיע למקום הוא שתה "לפחות 3 כוסות בירה, כוס וודקה והקפות של עארך איזה שתים". במצב דברים זה, בהתאם להוראות סעיף 67 לחוק סדר הדין הפלילי [סמכויות אכיפה - מעצרים], התשנ"ז-1996, המשטרה הייתה רשאית להוראות על עיכובו של המערער והבאתו לתחנת המשטרה, כפי שאמנם עשתה.

11. עניין זה מביא אותנו לטענה אחרת שמעלה המערער. מעדותו של נתן עולה, כי המשטרה עיכבה או עצרה גם את סbag (נגדו הוגש כתוב אישום), וגם את חברי של סbag (עמ' 50 סיפה 51 רישא ל פרוטוקול). לנוכח עובדה זו, בית משפט קמא לא ראה לקבל את טענת המערער כי המשטרה הפלטה את המערער וחברו לרעה בשל צבע עורם ומוצאם. "זואת בשל העובדה פשוטה והמוסכמת לפיה כל הניצים נעצרו או עוכבו במקומם ללא הבדל צבע ומוצא, וזאת בשל מעורבותם בתגרה אשר נגלתה לעיני השוטרים". לא ראיינו עילה שלא לקבל את המסקנה אליה הגיע בית משפט השלום בעניין זה, ועל כן אנו מחליטים לדחות את טענת המערער.

12. טענה נוספת שמעלה ב"כ המערער היא, ששגה בית המשפט בכך שקבע שהמערער התנגד למעצר והרישע את המערער בשל כך, וזאת כאשר הבסיס היחיד להרשעה בעניין זה היה עדות המערער עצמו. לטענת ב"כ המערער, אין די בדברי המערער שאמר שמדובר: "אני התנגדתי ואחר כך נכנסתי לנידת" (עמ' 48 שורה 14) שכן המערער לא פירש מה הייתה אותה התנגדות.

13. אנו סבורים שיש לדחות גם טענה זו. דברי המערער יכולים לשמש בסיס להרשעה בעבירה של הפרעה לשוטר בשעת مليוי תפקידו, בין אם ההtanegdot הייתה פיסית ובין אם הייתה מילולית. ואולם בין כך ובין כך, סבוריים אנו כי הרשותו של המערער בעבירה אחת של הפרעה לשוטר בשעת مليוי תפקידו נובעת בעיקר מהtanegdotו של המערער לאחר העיכוב, בנידת ובחנת המשטרה, ולא רק בשל התanegdotו בשלב העיכוב עצמו. בית המשפט קבע בהכרעת הדיון, שגם אם לא ניתן לייחס למערער אירועי אלימות ספציפיים כלפי השוטרים, כגון ירי קות הנפת אגרוף או השמעת דברי איום, הוכח כי המערער השתולל לארוך חלק ניכר מהאירוע. קביעה זו מתבססת על עדויות השוטרים שתיארו התanegdot פרועה של המערער וחברו בעת ובוונה אחת, ויש בה לשמש בסיס להרשעותו של המערער בעבירה בה הורשע, ללא קשר לאופן התanegdotו בשלב העיכוב.

14. נביא, למשל, קטע מעדותה של העודה מדין כהן:

"היהי מתנדבת 6 שנים במשטרה בזמן שהייתי סטודנטית לחינוך, היום אני עובדת בחינוך. הייתי"

בairou בזמן המשמרתי ביחד עם שוטרים נוספים במשרד הסיוור והוא 2 חברה שצריך לקחת לkomah 3, סיעתי להם, שני הבחורים השתולים, ירקו עלי, והרגשתי כי'כ מושפלת, הם התפרעו, אחד מהם רצה לנוכח בשורתה שהיתה איתי, היא נבהלה, בא לשיע לנו שוטר שם קובי גבאי, בזמן שהעלו אותה למעלה, במעלהם הם המשיכו לירוק עליינו, השוטרים נאלצו להסיט אותם לכיוון המעלית כדי שלא ירקו עליינו. במעלהם היו אני הדס קובי ושני החסודים. הם לא הפסיקו לירוק עליינו, הם היו אזהקיים ברגל וממש השתולים. עברתי המון אירועים אז האירוע הזה אני זכרת היבט ממשום שהיריקות השפלו אותו". (ישיבה מיום 19.4.15, עמ' 42 לפרוטוקול).

כאמור, בית משפט קבע, שלא ניתן לקבוע שהמערער היה זה שירק או רצה לנוכח בשורתה. עם זאת מדיווח השוטרים ניתן היה לקבוע, כפי שהדבר נעשה, כי המערער היה שותף להשתולות גם אם לא נלוותה לה עבירה ספציפית נוספת, כגון תקיפה או איום.

15. סיכון הדברים הוא, אפוא, שבשל הטעמים עליהם עמדנו החלטנו לדחות את ערעורו של המערער על הכרעת הדיין.

גזר הדין והערעור על גזר הדין

16. כפי שצוו לעיל, המערערណון ל-120 שעות שירות לתועלת הציבור; 60 ימי מאסר על תנאי; וחתיימה על התמחיבות בסך 2,000 ₪. אך, למערער אין הרשות קודמות והוא מנוהל אורח חיים נורמטיבי. מאז ביצוע העבירה החלפו לoomla מחמש שנים, כאשר בין היתר נישא, הוא אב לבת, ומתפקידו שירות המבחן עולה, כי הוא עובד לפרנסתו ולפרנסת משפחתו. לא נעלמו מעיננו נסיבותו האישיות של המערער כמפורט בתפקידו שירות המבחן, וננתנו דעתנו לטרגדיה הקשה שפקדה את משפטת המערער כمفорт בתפקידו. עם זאת, לא מצאנו עילה להתערב בגזר דיןו של בית משפט השלום אשר החליט להותר את הרשות המערער על כנה. בענין זה ציין בית המשפט, כי לא הוכח לפניו שהרשעת המערער עלולה לפגוע בעתידו, ובמהלך הדיון שהתקיים לפניינו לא הוכח אחרת. בנסיבות אלה, ולאור טיב העבירה המופנית כלפי גורמי אכיפה החוק, והעדר המלצה של שירות המבחן, הגענו לכלל מסקנה שיש לדחות את הערעור גם על גזר הדין.

סוף דבר

17. מהטעמים שפירטנו, החלטנו לדחות את הערעור על שני חלקיו.

בהתאם להסכמה הצדדים, המזיכרות תשלח את פסק הדין לב"כ הצדדים ותוודה קבלתו על ידם. כן תשלחו פסק דין לשירות המבחן.

ניתן היום, י' בטבת תשע"ז, 08 ינואר 2017, בהעדר הצדדים.

**גילת כנפי שטייניץ, ד"ר גיאל מרצל,
אריה רומנווב, שופט
שופט**